

та душа и ни плаше. Симонъ като чу това слово начена да ся смѣе сосъ все сердце. На послѣдокъ, ги попыта, коя е тая Рихардова душа? Имаше въ тое мѣсто, рекоха домувладыцы-те нѣкой си Рихардъ, кой-то стори много добрини на нещастныте. Слѣдъ смерть-та му, вси-те дадоха литургия за душа-та му токмо ные не дадохме, защо сме сиромаси. Душа-та му убо ся разгнѣва противу ния отъ какъ сме поженали; ксяка вечерь дохожда да сокрушава класове-те, и заноси по вечь отъ колко-то може за да ги раздава на сиромасы-те. И отъ гдѣ знаете попыта Симонъ, какъ е душа-та Рихардова? онъ истый ни каза, отиѣщаха ти. О приятели! Вые сте прости чловѣцы, и лесно вѣрувате, или по добрѣ да кажа, безумни сте, понеже вѣрувате че мертвите дохождатъ да закачатъ чловѣцы те. Той е крадецъ и Вы краде всяка ноць; дайте ми една пушка. Симонъ наполни пушка-та, и отиде сосъ другаря си да варде, а домашни-те треперяха отъ страхъ. По среднощъ видѣха путницы-те одного чловѣка, кой-то бѣ облеченъ сосъ риза верху дрехы-те си, и имаше на гява-та си шапка отъ бѣла книга. Като извлече нѣколко класове начена да ги труши; путницы-те по легка легка приближиха отъ задъ ему, и Симонъ хварли пушка-та на вѣтра. Душа-та като ся стресна, извика, и ся простре на земля-та като мъртва. Грабнаха го двама-та и го принесоха въ дома. Ето, е-